

ODPUŠTĚNÍ

Na své mládí vzpomínám vždycky velice rád. Měli jsme ty nejlepší rodiče, kteří kdy žili. Právě proto, když si vzpomenu na některý nepěkný příběh, mne to ještě dnes bolí. Na druhé straně jsem se však v těchto chvílích učil svého otce doopravdy milovat.

Ted' ale všechno po pořádku. Bylo mi tenkrát 12 let a do školy jsem chodil nerad. To už jsem byl kvartánem na gymnáziu. Dnes mám za to, že jsem trpěl docela obyčejnou leností. Chlapci mívají někdy časová období, kdy brát život vážně je jim zcela proti mysli. Nedovedu docela vysvětlit, jak k tomu došlo, ale najednou jsem byl zapleten do opravdové sítě lži.

Začalo to nějak tak, že jsem napsal jakousi špatnou práci. S úzkostí jsem pozoroval, jak se na mě valí neštěstí. Špatná známka se stane jistě záminkou k pravidelné kontrole mých školních prací a já budu muset dohánět všechno zameškané a strašně se namáhat. K tomu jsem prostě neměl chuť. A tak jsem špatnou známku zamlčel. Příští práce byla ještě horší. Zase jsem tu pohromu doma neprozradil. Šlo to tak daleko, že když se jednou otec po pracích ptal, něco jsem mu s tlukoucím srdcem nalhal. Přál si vidět sešit. Tak jsem prostě sešity po nocích přepisoval. Pak jsem si musel opatřit peníze na inkoust, kterým bych zfalšoval podpis učitele. Otec obdržel sešit s nejlepšími poznámkami.

Tenkrát jsem poznal, že se z každé lži rodí alespoň deset nových. Nakonec bylo celé mé mládí vyplněno jen tím, že jsem stále jen zakrýval a podváděl. Spleť lží byla stále složitější. Zmocnil se mě určitý druh paniky. Bylo by pro mě jistě pohodlnější, kdybych mohl vypracovávat jen své školní úlohy. Ted' jsem však vasedával po nocích a přepisoval sešity nebo falšoval omluvenky.

Blížily se vánoce. Rodiče si lámali hlavu, čím by nás potěšili. A já? Když si sourozenci hráli, zmocňovala se mě celá bída zkaženého života. Jak jen se z toho dostat?

Nakonec se to vše dostalo na světlo. Vidím v duchu tu scénu zřetelně před sebou, jako by to bylo včera. Sourozenci si hráli s míčem v předsíni, zatímco já jsem seděl bez nálady na schodišti. Pak zazněl zvonek a listonoš odevzdal poštu. Za několik minut se otevřely dveře otcovy pracovny.

V nich otec. Bez známky hněvu mě vyzval: „Pojď přece dovnitř!“

Srdce mi tlouklo až do krku. Stolní lampa osvětlovala právě otevřený dopis. Hned jsem poznal písmo svého třídního učitele. Co ten dopis obsahoval? Marně jsem se namáhal jej rozluštit. Ale otec mi jej podal. A zatímco jsem jej bázně četl, posadil se na židli. Byly to jen dva řádky, v nichž učitel prosil otce o rozhovor.

„Pojď, posad' se,“ řekl otec, „a pověz mi, co to znamená!“

Ted' jsem se musel přiznat a ze srdce se mi řinulo celé to klubko podvodů, klamů, lží, lenosti a špíny. Sám jsem byl udiven, když jsem to všechno viděl před sebou rozestřeno.

Naplil bych na sebe! Můj milý otec, který nám denně prokazoval svou lásku, tu ted' seděl a já jsem cítil, že jej obestírá temná rouška hlubokého zármutku.

Konečně jsem byl hotov. Otec byl docela pohřížen do sebe. Leželo mezi námi strašné a hluboké ticho. Jen z předsíne byl slyšet veselý smích sester.

Pak otec pozvedl hlavu a povzdechl: „To je jako hřeb do mé rakve. Ted' jdi.“

Šel jsem a když jsem stoupal tmavým schodištěm ke svému pokojíku, slzy mi tekly po obličejí.

Sestry se za mnou polekaně dívaly. Mechanicky jsem se svlékl a uložil do postele. Nikdo mě nevolal k večeři. Stejně mě na všechno přešla chuť. Později jsem slyšel, jak matka se sourozenci zpívá vánoční písně. Pochopil jsem, že hřích vylučuje a osamocuje.

Byl jsem beznadějně zoufalý – sám nad sebou. Už po mně ani pes neštěkne. Otec se už nikdy nebude radostně smát! Nikdo mě už nikdy nebude mít rád!

Bylo již pozdě v noci a všichni kromě otce šli už spát. Slyšel jsem obvyklé zvuky. Otec ještě seděl ve své pracovně. Náhle jsem uslyšel vrznout dveře. Ted' vystupoval ke své ložnici v prvním poschodí. Zatajil se mi dech a srdce tlouklo, poněvadž jsem zřetelně slyšel, jak jde po schodech nahoru, dál až ke mně do druhého poschodí. Šel docela pomalu, schod za schodem. Jako by nesl těžké břemeno. V hlavě se mi točily všelijaké myšlenky. Nevzpomněl jsem si, že by někdy vstoupil do mé malé světničky. Co ted' chtěl? Bude velké účtování? Nevypoví mě z domu?

Už byl u mých dveří. Na okamžik se zarazil, pak se dveře otevřely a vstoupil do tmavé světnice.

Zadržel jsem dech. Stál docela tiše. Pak se potichu zeptal: „Už spíš?“

Ušel mi nezadržitelný vzdech. Povědět jsem nedokázal nic. Tu přistoupil k mé posteli, položil nekonečně něžně ruku na mou hlavu a pověděl: „Jsi rád, že to všechno vyšlo najevo, *můj milý synu?*“ Cítil jsem, jak se sklonil a políbil mne. Pak odešel.

Ležel jsem jako ochromený. A přece, nejraději bych vyskočil, byl bych jej rád objal kolem krku a řekl: „*Můj milý otče!*“ Ale než jsem k tomu našel odvahu, dveře se zavřely.

Ležel jsem potmě sám. Zřídka kdy jsem cítil takovou nekonečnou blaženost. *Odpuštění. Odpuštění!* Teď bude všechno, všecičko nové!

Příští den šel otec do školy. Nevím, o čem spolu s učitelem mluvili. Pustil jsem se s pevným rozhodnutím do práce a o velikonocích jsem domů přinesl dobré vysvědčení.

Otec tu historii už nikdy nepřipomínal. Byla nadobro očištěna. Vina byla odpuštěna – uvržena do hlubin mořských – jak praví Bible.

O mnoho let později jsem se seznámil s odpuštěním vin, které dává Bůh v Ukřižovaném - v Pánu Ježiši. Přišel mi opět na mysl ten starý příběh z mého dětství. To je pravé odpuštění, že se o našem hříchu už nemluví a že je skutečně doopravdy očištěn.

Kapitola z knihy "Život bez všedních dnů" (Wilhelm Busch).